

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΕΝΩΛ

Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

— "Α! ειπε ο κατάδικος με τρομαγμένη φωνή. Τιλείωσε πειά, δεν υπάρχει καμιά ελπίδα να σωθώ. Θεέ μου, χάθηκα!... Και λέγοντας τὰ λόγια αυτά έσκυψε τὸ κεφάλι του, σάν νάνοθε κάποιος από τούτο τὸ λαμό του τὸ φοβερό μαχαίρι τοῦ δημίου.

Σὲ λίγο κάποιος φύλακας τὸν εχτύπησε ελαφρά στὸν ὄμο και τοῦ ειπε :
— Σύντομος !
— "Ε! Ποιὸς εἶνε ; τραῦλος ὁ κατάδικος σηκώνοντας τὰ μάτια του.
— Μή φοβάσαι ! Ἴσως ὑπάρχει ἀκόμα κάποια ελπίδα, τοῦτε ὁ φύλακας.
— "Ω, ὄχι ! Εἶμαι χαμένος, ἀπάντησε μ' ἀπελπισία, ὁ κατάδικος.

— Θέλεις νὰ σώσης τὴ ζωὴ σου...
— Καὶ τὸ σωτὴς αὐτό ;
— Ξέρω ἕναν ἄνθρωπο ποῦ μπορεῖ νὰ σοῦ φανῆ χρήσιμος...
— Ὁ βασιλιάς ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ χέρι, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.
— Στὴ μητέρα σου ἴσως, ἀλλὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο δὲν πιστεύω νὰ ἀρνηθῆ. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ χάσομε οἷτε δευτερολεῖτο... "Ελα, γράψε γρήγορα τὴν ἀναφορά σου. Νὰ χαρτὶ και μελάνι. Κάνε ὅπως οὐ συμβουλευῶ και δὲν θὰ μετανοήσω...
— Τι νὰ γράψω ;
— Θὰ σοῦ ὑπαγορεύω ἐγώ... Κάθισε... Κι' ἄρχισε :

"Κύριε, οἱ σένα στηρίζω εἰς τελευταῖες ἐλπίδες μου. Σὰς ἱκετεύω νὰ ζητήσετε γιὰ μένα χέρι ἀπὸ τὸ βασιλιά. Μολονότι εἶμαι ἀνάξιος τῆς εὐεργεσίας, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θ' ἀφιερῶσω ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μου σὲ σὰς..."

"Ὅταν ὁ κατάδικος ἐτελείωσε τὸ γράφημα, ὁ φύλακας τοῦ ειπε :
— Τώρα, βάλε τὴν ὑπογραφή σου, Ἰάκωβος Μινάρ μελλοθάνατος, και γράψε ἀπάνω στὸ φάκελλο τὴ διεύθυνση "Ἰατρὸν Μαλαγεντιλ, ἐνταῖθα." Δὸς μου τὸ γράμμα ἐμένα νὰ τοῦ τὸ πάω και πὸς νὰ ἰουχάσης.
"Ὁ φύλακας βγήκε βιαστικά ἀπ' τὸ κελὶ τοῦ καταδίκου και σὲ κάμποση ὥρα ξαναγίρσε μὲ τὴ χαρὰ ζωογραφισμένη στὸ πρόσωπο.

— Τιλείωσε ἡ δουλειά σου, τοῦ ἔφωναξε εὐθύμα. Τώρα μπορείς νὰ κοιμηθῆς ἤσπνοτος.

Ὁ κατάδικος ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι ὅλη τὴ νύχτα ἀπ' τὴ σωματικὴ και ψυχικὴ του ἐξανήλησι. Μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του περνοῦσαν φοικαλέα ὄραματα και κάθε τόσο τὸν ἐβρασιζῶσαν φοβεροὶ ἐπιλάτες. Μόλις ξημέρωσε, ἄκουσε μ' ἀγωνία τὴν πόρτα ν' ἀνοιγῆ κι' εἶδε νὰ μπαίνῃ ὁ διεθυντής τῶν φυλακῶν μαζί μ' ἕναν ἄγνωστο, κοινὸ ἀναστράματος και καλῆς περιβολῆς.

— Σήκω ἀπάνω, Μινάρ, τοῦ ειπε με προσοχία ὁ διεθυντής τῶν φυλακῶν. Ὁ γιαντὸς Μαλαγεντιλ ἀπὸ δῶ εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μεουσιῶν γιὰ σένα κοντὰ τὴν Ἄντρο Μεγαλειότητα και νατῶρθασε νὰ σοῦ δοθῆ χέρι. Γιὰ τὰ παρακάτω θὰ φροντίσῃ ὁ γιαντὸς, στὸν ὅποιο και θὰ σὰς παραδώσω.

— "Ω, κύριε, ἀπάντησε ὁ κατάδικος με φωνὴ ποῦ πνιγόταν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Μὲ τὴ λόγια νὰ σὰς εὐχαριστήσω ;

— Καλὰ, καλὰ, τὸν διέκοψε γελώντας ὁ γιαντὸς. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ διεθυντὴ τῶν φυλακῶν πρόσθεσε :
— Θὰ τὸν ἔχω τ' ἀπογέμια ;

— Μείναιτε ἰουχος, γιαντὸ, ἀποκρίθηκε ἕκκενιος.
— Σὰς ἀρθεῖ ὁ καφεῖς ; οὔτως ἀξάφια ὁ γιαντὸς τὸν κατάδικο.

— Μάλιστα, κύριε. Δὲν εἶπαν τίποτ' ἄλλο. Ὁ διεθυντής τῶν φυλακῶν κι' ὁ γιαντὸς ἀποχωρήσαν τὸν Ἰάκωβο Μινάρ και βγήκαν.

"Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ πέρασε σάν ὄνειρο γιὰ τὸ δυστυχισμένο κατάδικο. Τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ πότε τοῦ φαινόνταν βαρεὰ σάν κομμάτια ἀπὸ γούλι και πότε ἀνάλαφα σάν βαρτάκι. Μερικὲς φορὲς ἀμῆρεβα ἔαν ζῶσε και γὰ νὰ βεβαιωθῆ μιλῶσε μοναχὸς του. Ἡ φωνὴ του ἐρχόταν τότε σ' αὐτὰ τὸν σάν ἀδυνατισμένους ἴχος ἀπὸ μακρὸν ἀντίκαιο.

Τ' ἀπόγευμα τὸν ἔβγαλαν ἀπ' τὸ κελὶ του και τὸν ὠδήγησαν ὑπὸ συνοδείαν σ' ἕνα ἀμάξι γὰ νὰ τὸν πᾶνε στὸ γιαντὸ. Μιά φορὲ ἕτοιπία πέρασε τότε ἀπ' τὸ μαλάτο του κι' ἠτρίχε τῆς κεφαλῆς του σηκώθηκαν ἀπὸ τὴ φρίκη. Μήπως τάχα τὸν εἶχαν γελήσει ; Μήπως τὸν ὠδηγοῦσαν κρυφὰ στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως κι' ὁ μαυροφορεμένος ἄνθρωπος ποῦ στεκόταν δίπλα του, σάν φύλακας, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ δῆμο τοῦ ;

"Ἀμέσως ὅμως διαλύθηκαν ὅλοι εἰ φοβοὶ του, ὅταν εἶδε τὴν ἀμαξία νὰ στέκεται μπροστά σὲ μιὰ καινονομογραφισμένη ἔπαυλη. Οἱ συνοδοὶ τὸν ἀνεχώρησαν κι' ὁ ἄγνωστος μὲ τὰ μαῖρα ποῦρε τὸν ἐκάλεσε μ' ἐγγένεια νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Σὲ λίγο ὁ κατάδικος βρέθηκε μέσα σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριε, ὅπου ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸ σωτήριε του, ὁ ὅποιος καθόταν μπροστά σ' ἕνα γραφεῖο.

— Τώρα πειά βρισκέσαι στὸ σπίτι μου, τοῦ ειπε ὁ γιαντὸς σηκωνόμενος ἀπ' τὴ θέσι του. Πορ' ὄλες τίς προπαθείες μου δὲν κατορθώσα νὰ πάρω ἀπὸ τὸ βασιλιά ὁλοκληρωτικὴ χέρι. Ὁ νομος προβλέπει γιὰ ὄποιους τοὺς χριζέται ἡ ζωὴ, εἰρητὶ διά θεία, ναταλαβαίνετε ; Φαντάζομαι ὅμως ὅτι θὰ σοῦ εἶνε πιὸ εὐχάριστο νὰ μῆνης εἰ μιὰ εὐρύχωρη και ὠραία αἰθουσα παρά μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸ κ' ὑγρὸ κελὶ. Γι' αὐτὸ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ διακολεντῆς νὰ κάμῃς τὴν ἐκλήρη σου. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντολή τοῦ Μεγαλειοτάτου και μοῦ ἀνέθεσε νὰ σοῦ τὴ διαβρίσω. Ἄν μῆνης σύμφωνος μὲ τὴν πρότασί μου, ὑπόγραψε αὐτὸ τὸ χαρτὶ ἐδῶ κ' εἰπειτα θὰ σ' ὠδηγήσουν ἀμέσως στὸ δωμάτιο σου. Ἄλλοιῶς θὰ ἀναγκαστὸ μὲ λήθη μου νὰ σὲ στείλω ἐκεῖ ἀπ' ὅπου οὐ φέραν...

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

Τὸν ἔβγαλαν ἀπ' τὸ κελὶ τοῦ και τὸν ὠδηγησαν ὑπὸ συνοδείαν.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

— "Ὁχι, κύριε, ὄχι γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Φιαν, φώναξε ὁ κατάδικος ἀναπνδών.

Τι είδους άνθρωπος ήταν αυτός ο σωτήρας του ; Τι τον είχε κάνει να τού φερθεί μ' έναν τέτοιο τρόπο ;

Έκείνη τη στιγμή ακούστηκαν χόπου πολύ κοντά τρομαχτικές φωνές. Αμέσως τόν έκρινε ένας απεριγνώστου φόβος κι άρχισε να άνασφαιτάται άν δέν είχε πέσει σε καμιά σατανική παγίδα, άν δέν βρισκόταν στο μέρος όπου γίνονται κρυφά ή θανατικές έπιπέσεις.

Ένώ τα συλλογίσματα αυτά με φρίκη είδε την πόρτα ν' άνοιγη. Είσοδος τότε σάν πρελλός το δωμάτιο, έτοιμος ν' άρχισή να φωνάζει. Αυτό όμως δέν ήταν παρά ένας στιγμιαίος παροξυσμός. Το αγαθό πρόσωπο τού φύλακος, που έρχόταν κρατώντας στο χέρι του έναν άσημενίο δίσκο με άχνιστό καφέ, και τα καθυσφαλκτικά λόγια του, επέφεραν κάποια γαλήνη στο δεισώδη. Ώστόσο όμως έδίσταζε νά δοκιμάσει το ξέπαιρτο ρόφημα.

Είστε όλοι σας οι ίδιοι, τού είπε ο υπηρέτης σάν νά μάντεψε κιάλας τούς κρυφούς διαλογισμούς του. Στοιχηματίζω ότι αυτή τη στιγμή φοβάσαι μή δηλητηριαστής. Για νά σέ καθυσαγάσω λοιπόν και νά βγάλω άπ' τού σου καθέ ύποψια χύνω λίγον καφέ άπ' το δικό σου σ' αυτό το φλυτζάνι και πίσω πρώτος έγώ. Μά είνε θυμαρίσιος, φίλε μου. Προέρχεται άπό τις καλύτερες φύτειες τού έξοχάτου Μαλαγεντί.

— Κι' αυτές ή φοικτές φωνές που άκουγα πρό όλιγου ; ρώτησε με κάποιο όργος ο Μινάρ.

— Νά σου πω, δέν μπορείς νά τάχης όλα... Το μέγαρο αυτό, λημονήνα νά σου τό πω, είνε το θεαπενηθίρο τού γιατρού κι' ύπόχρον έδώ πολλοί νεοσθενείς... Είνε δυσάρεστο βέρβια νά ένοχη τά κανείας άπ' αυτούς, αλλά μέρα με την ήμέρα συνηθίζεις... Καλή όρεξη...

Ο Μινάρ, άφου βρειωάθηκε ότι δέν έπρόκειτο περι δηλητηρίου, άρχισε νά ρωτά με πραγματική εύχαρίστηση τόν ξέπαιρτο καφέ, μολοντί θά ήθελε νάχε και κανένα βούτυρο. Τι νά γίνη όμως !... Πόλι καλά...

Έίχαν περάσει δέκα μέρες άπό τότε που πρωτομπήκε ο Μινάρ στο θεαπενηθίρο τού γιατρού. Στο διάστημα αυτό τρεπρίαν άποκλειστικά με καφέ, καθαρόν και απηλλαγμένον άπό κάθε άλλη ούσια. Ποσο είχε αλλάξει όμως άπ' την ήμέρα που πρωτοήθε ! Το πρωσάπο τού είλε γεμίσει άπό μαύρες βούλες και τό σόμα του βρισκόταν σε άθλία κατάστασι... Πού ώφέλιμο τάχα αυτή ή φοικτή άλλαγή ; Ο Μινάρ είχε καταλάβει πειά την άλήθεια... Ήξερε πώς άπό τά χέρια τού δημιού έπεσε στά χέρια της έπιστήμης, άπ' την όποια ήταν άδύνατο νά γλυτώση. Έργώριζε ότι θύβρισκε κι' αυτός μαζί με τόσα άλλα θύματα, έναν οίκτρο θάνατο, και ότι τό σόμα του θά έχρησιμεύε για έπιστημονικές μελέτες. Στην περίπτωσι τή δική του, όπως τού είπε ο φύλακας του, έξήταζαν πόσον καιρό μπορεί νά ζήση ένας άνθρωπος που τρέφεται άποκλειστικά με καφέ. Το άποτέλεσμα τών έρευνών θά έπικρατωνόταν μονάκι με τό θάνατο του !... Γι' αυτό είλε δώσει τή χείρ ο Βασιλεύς. Χάριν της έπιστήμης...

Μιά μέρα νοιώθοντας ο Μινάρ πώς, άν έξακολουθούσε ή ίδια κατάστασι, θάόχρον γόγγυρα το τέλος του, παρουσιάστηκε στο γιατρό και ζήτησε νά βγη άμέσως άπό κει.

— Όπως θέλετε, τού απάντησε έκείνος. Σας πληροφορώ όμως ότι στην πόρτα τού θεαπενηθίρου μου περιμένουν μερικοί μαυροφορμένοι, έτοιμοι νά σας παρολάβουν για την έκτέλεσι της καταδικής σας.

Ο Μινάρ, κυριεμένος άπό μιá άπότομη νευρική έξαψη, έπιση στα πόδια τού γιατρού και κραιγάζε :

— Συμπάθητε με, κύριε. Κάντε με ότι θέλετε, αλλά φυλάξτε με άπ' αυτούς τούς άνηθόλους, όσους με άπ' το δημό...

Ο γιατρός άρχισε νά γελάει. Μιά λάμψη θιάσμού φάνηκε στα μάτια του. Είλε πώς ο θργανισμός τού καταδίκου, ήταν πειά σακατεμένος, και δέν θ' άργούσε νά ύποκίνη στη φθορά. Τότε πειά θά τον πετσόκοβε με τ' ανατομικά του μαχαίρια και θάγραφε ένα καινούριο βιβλίον, σχετικό με τις παρατηρήσεις που θάκανε πάνω στο πούθνο του !...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Έσένα όνειρεύομαι στον ύπνο μου, έσένα πάντα βρέπω στ' όνειρό μου, βασίλισσα λευκή κι' άνθοσπείφανοτή όλόχαρη νά γένης στο πλερό μου.

Κι' όταν ξυπνώ, τά χέρια μου χωρίζουν τον παγωμένο γύφο μου άέρα κι' έσένα, πάντα έσένας γυρεύουνε που σάν άραχνος ίσκιος ορβύνεις πέρα.

Άχ, τ' όνειρό μου άς ήτανε αιώνια με ύπνο δίχως ύπνημα δεμένο, κι' άς είχα λίγο άγέρα μόνο γύφο μου, λίγον άγέρα μόνο ν' άνασαινε.

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΓΙΤΙΝΗΣ

Ο ΣΑΣΑ ΓΚΙΤΡΥ ΕΧΕΙ ΤΩΝ ΛΟΓΩ...

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΗΓΗΣΘΕ ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Πηγαίνετε σε συναναστροφές ; Δηγησάθε ιστορίες, έξυπνα ανέκδοτα, πακάνικους μύθους ; Ξέρετε την τέχνη που λέγεται μιá ιστορία ; Το σπουδαίο αυτό μάθημα θά σας τό δώση σήμερα το «Μπουκέτο». Καθηγητής σας θά είνε ο περίφημος Παριζιάνος θεατρικός συγγραφέας και ήθοποιός Σάσα Γκιτρυ.

Ο Σάσα Γκιτρυ λοιπόν έπιγράφει το άρθράκι του αυτό «Έγγειοίδιο προς χρήσην έκείνων που δέν ξέρουν νά διηγούνται καλά ιστορίες και έκείνων που δέν τις άντιλαμβάνονται καλά. Λαβάρστε το, και συμμορφωθήτε με τις ύποδείξεις του :

1) Πρώτα-πρώτα πρέπει νά συνεννοηθούμε ως προς τή σημασία της λέξεως ιστορία. Ίστορία λοιπόν είνε μιá μικρή διήγησι προορισμένη νά προκάλεση τή φαιδρότητα και το γέλιο, ή οποια περιοδεύει σ' όλες τις χώρες και σ' όλον τόν κόσμο, έχοντας ως εϊσπηθίο την κομική τή ικανότητα.

Μιά καλή ιστορία μοιραώς γάνει τά δύο τούτα, της άξιας της όταν είνε γραμμένη, ή μ' άλλα λόγια όταν διαβάζεται. Ή καλές ιστορίες είνε χαμορένιες μονάκι για την προφορική διήγησι.

Ή ιστορίες διαιρούνται σε διάφορες κατηγορίες.

- 1) Ή κυριότερες κατηγορίες είνε ή εξής :
- 1) Ή ιστορίες που άναφέρονται στο χόρημα, ή κοινώς λεγόμενες «Εφοικαίες ιστορίες».
- 2) Ή ιστορίες που λαμβάνουν χώραν μέσα στους σιδηροδρόμους.
- 3) Ή ιστορίες τών μελλοντόμων.
- 4) Ή ιστορίες σχετικά με τά σφάλματα τών στρατηγών.
- 5) Ή ιστορίες τών άλκοολικών.
- 6) Ή ιστορίες με τά μακάβρια άστεία κ.λ.π.

Έκτος αυτών τών ιστοριών που είνε διεθνείς και παγκόσμιες, πρέπει νά σημειώσουμε ότι κάθε επαγγελματική τάξι έχει μιá κατηγορία έστειών και άνεκδότων άποκλειστικά δικών της. Οι φαρμακοποιοί λ. χ. γελούν μ' ένα σπουδ φάρσος που δέν έχουν καμιά σχέση με την ειδικότητα τών αρχιτεκτόνων.

Μην άρχίζετε ποτέ νά διηγείσθε μιá ιστορία, άν προηγουμένως δέν την δουλέψατε μέσα στο μυαλό σας, το λιγότερο μιá φορά. Το νά πάρτε το λόγο και νά προκάλεστε την προσοχή τών άκροατών είνε σούβαρο πράγμα. Παρατηρήτε λοιπόν άπό τή λεπτή αυτή ύψαρότητα, άν τυχόν άμφιβάλλετε για την έπιτυχία σας, ή άν έληθονήσατε κάτι τι και ίσως τό μέρος όπου περισκελιεσαι τό περισσότερο ενδιαφέρουν μέρος της ιστορίας, την κατακλειδα ή οποια δικαιολογεί την ιστορία που πρόκειται νά άφηγηθήτε.

Άν τυχόν άκούσετε άλλους νά διηγούνται ιστορίες που τελειώνουν σε βαναυσότητες και χυδαίότητες, μη νομίζετε ότι έχετε και σεις τό δικαίωμα νά άφηγηθήτε χειρότερες άπό αυτές. Πρέπει πρό πάντων—και έδώ είνε το μεγαλύτερο πρόσκομμα τών περισσοτέρων—νά άντιλαμβάνεσθε τή διαφορά που ύπάρχει μεταξύ μιās ιστορίας που είνε κομική, επειδή είνε χυδαία, και μιās ιστορίας που επειδή άκριβώς είνε χυδαία παύει ή' αυτό νάναι και κομική.

Πρώτα άπ' όλα όμως, όταν άρχίζη κανείς νά διηγείται καμιά ιστορία, προσέχετε νά μη χαμογελάσετε με αταξέσκεια και φωνάζετε επιδεικτικά :

— Ά ! Την ξέρω έγώ !... Μην προσπαθείτε νά θυμηθείτε μιá ιστορία τή στιγμή που ο άλλος τελειώνει τή δική του.

Άν τυχόν καμιά ιστορία σας δέν προκάλεση την έντύπωσι που περιμένετε, φροντίστε νά μην προσέχετε :

— Και τό άστεϊότερο είνε πώς αυτό συνέβη στην πραγματικότητα !...

Όχι, μην προσέχετε τίποτε. Προσπαθήτε μάλλον νά λησμονήη ή παγερή έντύπωσι που προκαλάτε, με φαιδρές επιδοκιμασίες, προς την ιστορία που θ' άρχιση μετά τή δική σας.

Μη συγχέετε ποτέ τις ιστορίες με τά ανέκδοτα. Έπίσης άποφεύγετε νά μιλάτε περι τών συγγενών σας.

Συστήστε στη σύζυγο σας νά λάβη την καλοσύνη νά μην άνασενάη, όταν άρχίζετε νά διηγείσθε μιá ιστορία, την όποια έχετε ξαναπή πηνήνα και εκατό έστω φορές μπροστά της.

Όταν τελειώσετε μιá ιστορία σας και δητε πώς είχε έπιτυχία, μη συνηθίζετε νά λέτε :

— Έννοια σας, και θά την ξαναπώ !... Όλοι τους ξέρουν εκ τών προτέρων ότι θά την ξαναπείτε και θά την ξαναπείτε μάλιστα άσχημα αυτή τη φορά.

Όταν διηγείται ένας άλλος μιá ιστορία που ξέρετε και σεις, μην έπιμνήνετε νά τον διορθώσετε και προ πάντων άποφεύγετε νά προσέθετε τις δικές σας παραλλαγές.

Όταν ή άφήγησι που άρχισατε είνε ύπερβολικά μεγάλη και χωρίς ενδιαφέρον και θελήσατε νά την συντομεύσετε, μη επαναλαμβάνετε κάθε λίγο και λιγάκι τή λέξη «νά νά τελειώσω...»

ΣΑΣΑ ΓΚΙΤΡΥ